

дна мюхлюзъ). Не имамъ вече нищо, и оставамъ съ двѣ малы дѣца, горкы-те! Що ще будать? скоро ще загубятъ и майка си. Непознанный чловѣкъ, много му ся нажали и я утѣши, направи я да си надѣе за по добро состояніе, и поиска мало книга да назначи потребны-те цѣлбы. Болна-та отдра единъ листъ отъ книга-та на коя-то четене сынъ ѱ; защо друга книга не намше; толко бѣ сиромашиня! Чуждый чловѣкъ като написа, остави писмо-то верху маса-та (трапеза-та), и казатая цѣлба ще ти изцѣли, и си отиде. — Едвамъ той си излѣзе, и сынъ ѱ дойде ведно съ одного чловѣка. Мати моя! утѣшися, имай дерзость, извыка съ радость, имамъ пары, ето и докторъ. О чадое мое! рече майка-та съ слезы на очы-те си, ела да тя прегарнемъ. Чиврастина-та твоя показува колко мя любишь. Другъ единъ докторъ сега излѣзе отъ тука, и остави написана-та тая хартіа, прочете я и ся замая. О Госпожа! извыка, радуи-ся! первый докторъ е другъ чловѣкъ нежели що самъ азъ, и негова-та цѣлба воистинну е по вече дѣйствителна, нежели моя-та. Оный непознанныкъ, кой-то доходилъ да тя навиди е Императоръ Австрійскій благодарный Юсифъ вторый. Той ти опредѣлява довольно количество пары отъ своего прихода. Оная майка като възблагодари Богу, и благослови за добраго отца благодарителя царя, восприе здравіе-то си, и восинта добръ домо-